

Над морем

Володимир Біляїв

Гойднеться день і за гаями згине,
Насуне морок з-над морських низин,
Позеленіє неба плесо синє
Й вечірніх тіней потемніє синь.

Десь диха степ духм'яно і стовпами
Тонкі тополі мітять далечінь,
А я ступаю стомлено стопами
Не на стежки — на прибережну рінь,

Що вітром вся обчовгана неначе
Й шліфована припливом хвильовим;
Тут чаєня ячить, не ворон кряче
Й удари хвиль, немов звучання рим.

Та стопи де б свій слід не полишили
І до яких би див мій зір не прикипів,
Я давніх предків дар несу в червоножилах —
Густу й гарчу кров степовиків.

Тому й чужих вітрів солоний присмак
Ще не розвіяв повів долину —
Я через пам'яті чарівну призму
Степів донецьких бачу далину.